

Ο ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣ

ΧΕΙΜΩΝ ΤΟΥ 1386-1387

Γ'.

Τὸ ταπεινὸν στίφος τῶν γεράνων,
ἢ θέα τῶν νεφῶν τῶν ταχυπέφων,
τὸ πλοῖον τὸ μακρόθεν καταφθόνον,
ἢ τὸ εἰς χάρας μακρινὰς ἀπαῖρον

Πληροῦσι τὴν ψυχὴν τῆς νοσταλγίας
πρὸς τὸν ἀγνώριστον ἐκεῖνον ξένον,
κοῦ μετ' ἀπέλιπας περὶ καρδίας
ἐπὶ ὤκεανῶν μεμαχρυσμένων.

Ἄλλοτε πάλιν ὀρέπουσ' ἀνεμώνας
εἰς χλοῖρους σιωπηλοὺς λειμῶνας,
ναῖσκου εἰκονίσματα στολιζέι
κ' εὐχὴν πρὸς τὴν Παρθένον ψιθυρίζει.

Ἐκείνη ἐγὼ τὴν ἔρημη, στολιζῶ σου εἰκόνα
μ' αὐτὰ τὰ πτωχολούλουδα τ' ἀθῶα τοῦ

[χειμῶνα

λουλουδοῦ φύτεψε καὶ σὺ στή ἔρημιά του ἕνα,
λουλουδοῦ τῆς παρηγορίας σὲ στήθη πετραμμένα
Ἐσὺ, ποῦ εἶσαι βλῆ φῶς, ποῦ εἶσαι βλῆ χάρι,
ἄχ, δὸς μου φῶς, κ' ἐθέλωσε τοῦ νοῦ μου τὸ

[λυχνάρι·

Ἐσὺ, ὅπου σπλαχνίζεσαι καὶ τοὺς κακοὺς
τρέξε, δυνάμωσε κ' ἐμὲ στή σπλαχνική μου

[γνώμη

γιὰ μιὰ καρδιά ποῦ σπαρταρᾷ σὲ ἄδικο
δὸς νὰ εἴς κλείσω τὴν πληγὴ μ' ἀγαπημένο

[χέρι·

Ἄχ, πὲς μου, Παναγία μου, μὴν ᾔνε
νὰ πέφτω μέσ' στῆς θεϊκῆς ὀργῆς τὴν τρι-

[κυσία,

γιὰ νὰ λυτρώσω μιὰ ψυχὴ, ποῦ παραδέρνει
ἐτ' ἀνάθεμα τῆς μάνας της, στῆς γῆς τὴν

[καταφρόνια·

Ὅχι! καλή μου Παναγία, τὸ βλέπω στῆ
κοιτίσ σου

[ματιὰ σου

ποῦ χαμηλόνει ἀπάνω μου καὶ με γλυκο-
κυττάζει,

[κατὰ τὴν

τὸ νοιώθω μέτα στὴν καρδιά, ὅπου γι' αὐτὸν
Βασιλίσσά μου! ἄς γενῆ κατὰ τὸ θέλημά

[σου!]

Δ'.

Ἐπάρχουν γενεαί, ἐφ' ὧν ἡ μοῖρα,
μὲ τὴν λιπόσαρκον ψυχράν της χεῖρα,
σφραγίστα μελανὴν ἀποτυπώνει,
κι' ἀλλεπαλλήλως πίπτουσιν οἱ γόνοι.

Οὕτω κι' ὁ ξυλοκόπος ἐν τῷ δάσει
τὸν μελανὸν σταυρὸν τοῦ ἐγγαράσσει
ἐπὶ κορμῶν, ποῦ ἔχει προορίσει
μὲ σίδηρον μοιραίων νὰ κτυπήσῃ,

Καὶ δὲν ὑπάρχει δι' ἐκεῖνους οἶκτος,
ἢ μοῖρα τοὺς θερίζει ἀμειλίχως,
καὶ πίπτουσι οἱ ταλαίπωροι ἄρσοι,
καὶ ἀντηχοῦσι στεναγμοὶ καὶ γόοι.

Παραδόχος, φρικώδης εἰμασμένη!
ἔπου τοὺς ἄλλους τέρψις περιμένει,
ἔκει βαῖ ὁ θρήνος δι' ἐκεῖνους,
ἔκει εὐρίσκουν, θάνατον, κινδύνους.

Ὁ καθαρὸς ἀὴρ τοὺς φαρμακεύει,
μὴ ἀμυχὴ τοὺς ὀδηγᾷ στὸ μνήμα,
μία σταγὼν τοὺς πνίγει, καθὼς νεῦμα,
βέλος, ριφθὲν ἀσκόπως, τοὺς φονεύει.

Πρὶν ἢ ἐν τῇ ἐρήμῳ κατοικία
τὰ νυκτιπλάνα ὄρεα θηρηθῶσιν,
καὶ τοὺς ἱστοὺς αὐτῶν ἀράχαι στήσουν,
δὲν παύει πρὶν τῆς κοίρας ἢ μαγιά,

Τοιαύτης γενεᾶς θνητογεννητῶν
ὁ ἔσχατος βλαστὸς ὁ Μάρκος ἦτο,
καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἔθεωρεῖτο
δῶρον τῆς μοῖρας τῆς ἀδυσωπῆτου.

Χαρὰν ἐπὶ τοῦ κόσμου δὲν ἠσθάνθη,
εἰς στεναγμοῦ καὶ θρήνου ἀντρέφθη.
Περὶ αὐτὸν ταχέως ἐμαράνθη
πολυμελὲς οἶκία καὶ ἐτάφη.

Ἦσαν αἱ παιδικαὶ του ἀναμνήσεις
θρησκευτικαὶ κωδωνῶν ἀντηχήσεις,
κραυγαὶ καὶ ἱεασὶ καὶ ψαλμοῦδια,
καὶ μνήματα, σταυροὶ καὶ ἔρημια...

Ἄλλὰ ψυχὴ εὐρέθη, μόνη μία
τοῦ φιλανθρώπου Βάσσου, ἢ ἥτοια
προθύμως ἤνοιξε μετ' εὐσπλαγγίας
πρὸς τ' ὄρφανὸν τὰς θύρας τῆς οἰκίας.

Εὔρεν ἐκεῖ ἄ, τι θηρεύει μάτην
τὸ ὄρφανὸν εἰς τῆς ζωῆς τῇ ζάλην
εὔρε μητρὸν φιλόστοργον ἀγκάλην,
ὠραίαν ἀδελφὴν συμπαθεστάτην.

Μὲ ναυαγοῦ σπασμῶδη προθυμίαν,
ἀρπάζοντας σωτήριον σχοινίον,
τρυπούσας χεῖρας τείνει τὸ παιδίον
πρὸς τὴν ἀκτίνα ταύτην τὴν γλυκεῖαν.

Μετὰ δυνάμωσε κ' εὐγνωμοσύνης
ἀπέλιπας ψυχῆς τὴν περιθάλλει,
κ' ἡ ἔρημος του μειδιᾷ καὶ θάλλει
στὴν παιδικὴν συμπάθειαν ἐκείνης.

Στοργὴν ἀντὶ στοργῆς ἀνταποδίδει·
ἀλλ' ὅταν εἰς μεριάκιον ἠδῆθῃ,
κ' ἔπαλλεν ὠριμον τὸ στήθος ἦδη,
εἰς πάθος ἢ στοργὴ του μετεβλήθη.

Ἦγάπησε τὴν θελκτικὴν Μαρίαν,
καὶ εἰς τὴν σκοτεινὴν αὐτοῦ καρδίαν
ἢ ὄψις της χρυσὴ ἐνετυπώθη,
βαθύταπα ἔ' ἔρωσ ἐρριζώθη.

Ἄπλῶναι εἰζῆς πλοκαμοὺς μυριάς
ὁ θάμνος τῆς ἀκτῆς καὶ ἐγκυλοῦται
πετρώματα σκληρὰ, κρημνοὺς ἀγρίου,
καὶ μόνον μετ' αὐτῶν συνεκρίζεται.

Ἦτον ὠραῖος νέος, πλήρης σθένους,
καὶ συνοδεύει ἐνωρὶς τὸν Βάσσον
εἶδεν ὤκεανούς ἐκτεταμένους,
καὶ τὴν ὄρμην κυμάτων ἀτιθάσσω.

Ὅταν ἐκλυδωνίζετο τὸ πλοῖον,
κ' ἐπάτασε τὸ κύμα τὰ π' αὐρὰ του,
καὶ ὅταν τὰ πελάγη ἐμειδίωσιν,
ὁ Μάρκος ἔψαλλε τὸν ἔρωτά του.

Ἄλλὰ ἡ μοῖρα ποῦ τοῦ ἐπιτρέπει
τὴν λάμψιν ν' ἀντικρύξῃ τοῦ ἡλίου,
τοῦ ἀφαίρει πάσαν χαρὰν τοῦ βίου,
πᾶν τῆς ἀγάπης ἀνθεμον τοῦ ὀρέπει.

Καὶ ὅταν μετὰ πόνου βαθυτάτου
τὸ καῖον ἐκδηλῶναι ἀσθημά του,
μένει ἀνάληγτον, καθὼς ὁ λίθος,
τῆς ποθητῆς νεάνιδος τὸ στήθος.

Μὲ βέλος ἀλγεινότερον θανάτου
ἢ δύστηνος καρδία του ἐπρώθη,
πᾶσα χαρὰ, ἢ ἔλπις του ἐξοφώθη,
μακρὰν αὐτῆς πλανᾷ τὰ βηματὰ του.

Τὴν στέγην τὴν φιλόξενον ἀφίνει,
εἰς τὴν στουγγὴν οἰκίαν διαιτᾶται,
ὅπου ἠκούσθησαν, φιλτάτου θρήνοι,
καὶ φάσμα συμφορᾶς περιπλανᾶται...

Ἦτον ἡ ὥρα τοῦ μεσονυκτίου,
καὶ οὐρανὸς διάστροφος Μαρτίου,
κατοπτριζόμενος εἰς τῆς θαλάσσης
τὰς ἀκυμάντους, σκοτεινὰς ἐκτάσεις.

Ὡς ὄνειρον πνοὴ τις διαβαίνει
κ' εἰς τοῦ ἀπείρου τὴν σιγὴν ἐκπένει.
Εἰς τὸ κενὸν ἐν ἄστρον ὀλισθαίνει
κι' ἀκαρικίως λάμψιν περιχεῖται.

Ὅποια νύξ, μεστὴ περιπαθείας,
ἦεις καὶ εἰς καρδίαν ἀνεράστου
κινεῖ χορδὰς αἰσθημάτων ἀρπάζου,
κινεῖ χορδὰς ἀγάπης οὐρανίας.

Ὅποια νύξ! ὁ ἀγαπῶν νομίζει,
πῶς ἀφ' ἐκάστου μακρυνοῦ ἀστέρου,
ὡς φθόγγος μουσικῆς πετὰ ὄρωσε,
κ' εἰς τοῦ ἀπείρου τὰς ἀκτὰς φλοισβίζει.

Ἐξάλλος ἴσταται ὁ νεανίας
ἐνώπιον τοῦ οἴκου τῆς Μαρίας,
ἔστις λευκὸς ὑψοῦται εἰς τὰ σκότη.
Ταίνει τὸ οὖς αὐτοῦ τὸ πᾶν ὑπνώττει.

Πρὸς τὸ παράθυρόν της αἶρει τ' ὄμμα,
κ' αἰσθάνεται βαθέως μετ' ὀδύνης.
πῶς τὸ ὑψίθλον τῶν ἄστρον δῶμα
εἶν' εἰς αὐτὸν ἐγγύτερον ἐκείνης.

Ἐκάθισεν ἐπάνω ἐρειπίων,
καὶ ἀργυρόδεον κιθάραν πληθίσων,
ἐν ἄσμα ψάλλει μεταξὺ δακρῶν
ἐξ ἔρωτος κι' ἀπελπίστας φρίσσω.

Τὰ παιδικὰ σου χρόνια
τὴν ἀνοίξει μοῦ φέρναν
καθὼς τὰ χελιδνία,
καὶ τὸ χειμῶνα πέρναν
ποῦ τ' ὄρφανὸν πλακόνει.

Ἦ νεότης σου μοῦ πλέκει
στεφάνια παραδείσου·
ἄχ, σὺν ἀστροπλάξει
ἢ νεότη ἢ χρυσὴ σου
σκληρὰ μεθ' ἀνατόνει.

'Εχάθηκ' ένα κύμα
τῆ φλόγα μου νὰ σβύσῃ·
ἐχάθηκ' ένα μνήμη
βαθεῖα βαθεῖα νὰ κλείσῃ
ζωὴ δυστυχισμένη;

Πρῶτα μ' ἀγγέλου χέρι
τὸ δάκρυ μου στεγνώνει,
τώρα σκληρὸ μαχαίρι
μέσ' στὴν καρδιά μου χάνεις,
ψυχὴ ἀγαπημένη.

Ε΄.

Κάτω ἀπὸ τὸ φρούριο, σὲ δροσερὸ λαγκάδι,
ποῦ ἡ μουριὰ τὰ δυνατὰ γλαδία τῆς ἐξα-
[πλάνει,
τοῦ Βάσσου δλομόναχη ἡ κόρη βράδυ βράδυ
συλλογισμένη κάθεται, τὸ κύμα καμαρώνει.

'Θ ἤλιος πάει ὀλόχρυσος στὴ θάλασσα νὰ
[γύρη,
καὶ τὰ νησάκια μακρὰ γλυκὰ γλυκὰ ρο-
[δίφουν
ἐδῶ κ' ἐκεῖ μέσ' στὰ βουνὰ τ' ἀρνάκια
[κουδονίζουν,
κ' ἔσπερινὸ σὲ μακρυνὸ σημαίνουν μονα-
[σῆτρι.

Γέρνει: γλυκὰ νὰ κοιμηθῆ ἡ κτίσις κουρα-
[σμένη
στοῦ Κτίστου τὴν εὐρύχωρη, εὐλογημένη
[ἀγκάλῃ...

Ἐάφω τὸ χόρτο τὸ ψηλὸ σαλεύει ἀγάλλει
[γάλλει,
κ' ἡ κόρη στρέφεται, θωρεῖ τὸ Μάρκο νὰ
[προβαίνει.

Μάρκος

"Ἄφης" ἔμπρός σου κάποτε ν' ἀνοίγω τὴν
[πληγὴ μου.

Μαρία

Μάρτυς μου εἶνε ὁ Θεὸς, λυπᾶται ἡ ψυχὴ μου.

Μάρκος

Πὲς πῶς τὰ φύλλα τῆς μουριᾶς, ποῦ μυ-
[στικὰ βουίζουν,
μιὰ ἱστορία παλαιὰ σοῦ γλυκομουμουρίζουν.

Μαρία

Σὺν ἀδερφεῦ μου σ' ἀγαπῶ, σὲ κρυφακαμαρώνω
ἀγάπα με σὺν ἀδερφεῖ γιὰ νὰ μὴν ἔχῃς πόνο.

Μάρκος

Τὴν φλόγα ποῦ μοῦ ἀναφες, ἡ ἀδερφεῖ δὲν
[σβύνει.

Εἶνε νεροῦ σταλαγματιὰ σὲ λαίμαργο καμίνι.

Μαρία

Λυποῦμαι νὰ ξενητεθῆς· μὰ φύγε, λείψε
[χρῆνια.

Ἄν, πῶς στὴ λάβρα τῆς καρδιᾶς ἐκεῖνα
[στρώνουν χιόνια.

Μάρκος

"Ὅλα τὰ βάσανα τῆς γῆς εἶναι γλυκὰ κοντὰ
[σου!

Ἔλαις ἡ χάρες τούρανου εἶν' κόλασις μα-
[κρὰ σου!

Μαρία

Δυστυχισμένη ποῦμαι 'γὼ! ἀντὶ νὰ σὲ
[δρῶσις,
μέσ' στὴν καρδιά σου ἄβλα πῆγα φωτιὰ
[νὰ χύσω!

Μάρκος

"Ἄν ἤθελες, ἀπ' τὴ φωτιὰ μπορούσες νὰ με
[σώσης,

καὶ μὲ λουλούδια καὶ δροσιὰ τὸ στήθος μου
[νὰ στρώσῃ

Θεὰ γενόταν μουσικὴ στὸν ἀναστεναγμὸ μου
καὶ ἀνοιξιὰτικὴ δροσιὰ τὰ μαῦρα δάκρυά
[μου.

"Ἄχ, ἔχεις τέτοιο θησαυρὸ καὶ δὲν μοῦ τὸν
[χαρίζεις;
μπορεῖς νὰ σώσης μιὰ ψυχὴ καὶ δὲν τ' ἀπο-
[φασίζεις;
Λυπήσου τούτη τὴν καρδιά! κάθε σπαρτά-
[ρισμά της
εἶνε ἀγάπη ποῦ πονεῖ, καὶ πόνο ποῦ γλυ-
[καίνει·
οἱ κτύποι της οἱ γλήγοροι καὶ οἱ δαιμονι-
[σμένοι
ἐκεῖ τὴν σύρουν βιαστικά, ποῦ παύουν τὰ
[θρινὰ της.

Μαρία

Πῶς σὲ λυποῦμαι, δύστυχε!

Μάρκος

Λυπᾶσαι; τόσο μόνον;
Θεὲ μου! τί μ' ἐφύλαξες γι' αὐτὸν ἐδῶ τὸν
[πόνον;
γιατί 'να μνήμα θλιθερὸ δὲν σκάφτηκεν
[ἀκόμα,
ἐκεῖ π' ἀέρφια, καὶ γονοὶ κοιμούνται μέσ'
[στὴ χῶμα!,,

Μὲ βία ἔφυγε τὸ περιγιάλι·
χέρι σκληρὸ τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά του,
βαρεῖα τοῦ σκότισε τὸ πνεῦμα ζάλη,
τρέμουν στὰ μάτια του τὰ δάκρυά του

Σὺν φείδια κ' ἔρπετὰ κατόπιν νῆχη,
φεύγει κατάχλωμος, πηδᾷ τὰ βράχη,
κ' ἡ μυρωμένη ἄχνη τοῦ ἀνέμου
φέρνηει σ' αὐτὸν τὰ λόγια: "Ἀδερφεῦ μου!,,

φωνάζει: "Ἀδερφεῦ μου!,, ἡ Μαρία,
ἀλλὰ φωνὴ δὲν ἀπαντᾷ καμμία·
τὸ κύμα μουμουρίζει στὸ γιὰλὸ,
καὶ ἡ μουριὰ σ' ἀγέρι ἀπαλό.

Σὺν φρύγανα ποῦ πέρνει καὶ κυλάει
ἀνεμοστρόφυλο στὴν ἐρημία,
ἔτσι τὰ σύννεφα στρυφογυρνάει
σὲ μαῦρο οὐρανὸ ἡ τρικυμία.

'Η ἐρημιὰ τῆς θάλασσας ἀφρίζει
καὶ μ' ἀτελειωτῆ βοῇ μουγκρίζει·
παντοῦ μυριόστομο ἀνοίγει μνήμα
καὶ μυριοκέφαλο πηδάει κύμα.

'Αδιάκοπα ὁ οὐρανὸς ἀστράφτει
καὶ ἡ βροντὴ μ' ἀντίκλω κυλᾷ,
σὺν οὐρανὸς καὶ κόσμος νὰ χαλᾷ!
ἀπὸ τοὺς κερανοῦς τὸ κύμ' ἀνάφτει.

Στὴ λάμψη ποῦ ἡ ἀστραπὴ σκορπίζει,
τῆς θάλασσας ἡ χαίτη ποῦ ἀσπρίζει,
ποῦ ὁ ἀγέρας φρενηασμένος ξαίνει,
ἀπλόνεται σὺν πάχνη μαζωμένη.

Καὶ μέσα στὸ χορὸ καὶ τὴ φοβέρα,
στὰ βῆθη καὶ στὰ ὕψη τοῦ νεροῦ,
στὸ σφύριγμα, στὸ κλάμμα τοῦ ἀγέρα
Κυλιέται σῶμα μαύρου καρθιοῦ.

Καὶ σὺν νὰ νοιώθῃ τ' ὄργισμένο κύμα
αὐτοῦ τοῦ ξένου γίγαντα τὸ βῆμα,
μὲ δύναμι πετιέται, τὸν σηκώνει,
τὸν στρέφει, τὸν κτυπᾷ, τὸν χωντακνώνει.

Σὺν τάφος ταξιδιάρης παραδέρνει,
κί' ἀκούετα ἀπ' τὸ κατὰστρωμά του
παράπονο, ποῦ ὁ ἀγέρας πέρνει
ἀπάνω στ' ἀπιαστα, τρελλὰ στερὰ του.

"Ἄποστασα ν' ἀναθικαταίθαίνω
τὰ θαλασσόθουνα τόσον καιρό!
ἡψᾷ τὸ μάτι μου τὸ σκοτισμένι
νὰ δῆ στερητὰ στ' ἀχωρητὸ νερό.

"Ἄχ! μὰ στερητὰ! ἕνα γκρεμὸ μανάχο
σὲ ἀφιλόξενη ἀκρογιαλιά!
Ἄχ, τόσο μόνον τόπος σ' ἕνα βράχο,
ὅσον κρατεῖ τοῦ ὄρνου ἡ φωλιά!

Μ' ἀπελπισιὰ τὰ χέρια μου ξαπλώνω!
κύματα, κύματα μὲ τριγυροῦν!
θαρρῶ πῶς καὶ τὰ χρόνια ποῦ περνοῦν
γίνονται κύματα, κύματα μόνον!

Γλυκεῖα πατρίδα μου, ποῦσαι κρυμμένη
σ' αὐτὴ τὴ μαύρη γύρω καταχνιά;
σὲ νοιώθει ἡ καρδιά μου κουρασμένη
καὶ τὴ χρυσὴ σου λαχταρᾷ φανιά.

Ποῦ εἶσκι κόρη ποῦ θὰ μὲ λυτρώσῃ
ἀπὸ τὴ φρίκη τούτη καὶ τὴ ζάλη;
σὲ ποιά γωνιά τῆς θάλασσας τῆς τόσης
τὸ μαγικὸ σου λάμπει περιγιάλι;

Ποῦ εἶσθε κρύαις βρῦσε· καὶ λειθάδια,
καὶ ἀνοιξις, τραγοῦδια καὶ χαρὰ;
σὺν ὄνειρο μὲ ἀστραπῆς φτερά
λάμπετε, σβύνετε μέσ' στὰ σκοτάδια!

'Ὀλόγυρα κατακλυσμοὶ κί' ἀντάρα
σὲ ἀθεμέλειωτα νερὰ μὲ σύρει·
βογκᾷ μέσ' στὴ ψυχὴ μου ἡ κατάρρα
σὺν ὀλοζώντανο βασανιστῆρι.

Μοῦ φαίνεται πῶς εἶν' ἐκεῖν' ἡ ὄρα
ποῦ σῆκωσα καταραμένα χέρια,
καὶ τούρανου ἡ κρεμιστήκαν τ' ἀστερία!
Μάνια μου ἤμαρτο! μάννα συχώρα!

Καίει τὸ χέρι μου καὶ τὸ κορμί μου!
σώσέ με, σώσέ με ἀπ' τὴ φωτιὰ!
Πῶς μὲ κυττάξεις μ' ἄγρια ματιὰ!
στὰ λόγια σας πῶς λυώνει ἡ ψυχὴ μου!

"Ἄφης τὸ πρόσωπο τ' ἀγρειένο
γλυκὸ χαμόγελο νὰ στεφάωσῃ!
ἄφης τ' ἀχελὶ σου τὸ ἀφρισμένο
στὸ δύστηνο συχώρεσι νὰ δώσῃ!

Θυμῆσου τὸ παιδί ποῦ σ' ἐκαλοῦσε
μὲ τ' ὄνομα τῆς μάνας τὸ γλυκὸ,
καὶ ἡ καρδιά σου ὅλη σπαρταροῦσε
σὲ ἀναγάλλισμα ἀγγελικὸ.

Γιὰ κείνη τὴ χαρὰ σου τὴν οὐράνια,
γιὰ κείνο τὸ ξανθόμαλλο παιδί σου
τὸν ἄνερα, μάννα μου, τώρα λυπήσου,
ποῦ ἤμαρτον φωνάζει μὲ μετάνοια!

Συχώρεσε τὴν ἐξαψὶ ἐκείνη
ποῦ μιὰ στιγμή τὸ λογικὸ μας σβύνει,
ὅπου πληθῶν τώρα τόσους χρόνους
μὲ φλογερὴ μετάνοια καὶ μὲ πόνους!

'Ὁ κόσμος γύρω μου γίνεται σκόνι,
κί' ἀπὸ τὴ σκόνι του ξαναγινιέται·
μόνον τὸ σῶμά μου δὲν καταλύεται,
μόν' ἡ κατάρρα σου ποτὲ δὲν λυώνει!

"Ἄχ, ἡ ζωὴ μου περνᾷ σὺν τραγοῦδι
ποῦ ἀνηχεῖ γλυκὰ στὴν λαγκαδιὰ·
ἦσαν τοῦ κάμπου δροσερὸ λουλούδι,
ποῦ μ' ἄπονη ἐτσάκισες καρδιά.

Γιὰ κείνη τὴ χαρὰ ποῦ μοῦξες πάρει
δὸς μου τὴ ἡσυχία τὴν αἰώνια
μέσα στῆς θάλασσας τὰ καταχθόνια,
ἢ σὲ γιὰλοῦ ἀσπρόχρικο λιθάρι!,,

(ἀκολουθεῖ)